

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania P. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Zabrze

o prawo do emerytury górniczej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 29 sierpnia 2023 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 marca 2022 r., sygn. akt III AUa 727/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek ubezpieczonego o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Katowicach, wyrokiem z dnia 1 marca 2022 r., oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 12 marca 2021 r., mocą którego zmieniono decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Zabrze z dnia 17 stycznia 2020 r. i przyznano P. G. prawo do emerytury górniczej od 8 stycznia 2020 r.

W ocenie Sądu Okręgowego, po doliczeniu okresu służby wojskowej do dotychczas uwzględnionych przez organ rentowy okresów pracy górniczej, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią ubezpieczony legitymuje się okresem pracy górniczej pod ziemią w wymiarze 25 lat i 10 dni, o

której stanowi art. 50e ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm., dalej: ustawa emerytalna).

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, powołując się dodatkowo na pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 września 2021 r., I USKP 77/21 (OSNP 2022 nr 6, poz. 61).

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł organ rentowy, zaskarżając wyrok w całości. W ocenie organu rentowego, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a mianowicie: czy mechanizm zaliczenia okresu służby wojskowej do stażu pracy górniczej lub pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego, znajduje zastosowanie również do emerytury górniczej bez względu na wiek przewidzianej w art. 50e ustawy emerytalnej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną ubezpieczony wniósł o jej oddalenie i orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozważane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, LEX nr 2110562). W rozpoznawanej sprawie skarżący organ rentowy nie przedstawił zagadnienia prawnego, które mogłoby uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sformułowany przez skarżącego problem prawny został już bowiem rozstrzygnięty w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z którego wypływa jednoznaczny wniosek, że brak w ustawie emerytalnej przepisów stanowiących o możliwości zaliczenia okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej do okresu pracy uprawniającego do nabycia prawa do emerytury górniczej (w tym także emerytury górniczej bez

względu na wiek) nakazuje, w celu ustalenia sposobu zakwalifikowania okresu zasadniczej służby wojskowej, sięgnięcie do przepisów ustawy o powszechnym obowiązku obrony RP, w brzmieniu obowiązującym w dacie podjęcia przez żołnierza-pracownika pracy u pracodawcy po zakończeniu zasadniczej służby wojskowej.

Nie inaczej jest zresztą w przypadku emerytury górniczej bez względu na wiek wynikającej z art. 50e ustawy emerytalnej. Ma rację Sąd Apelacyjny, że ten problem rozstrzygnięto w wyroku Sądu Najwyższego z 30 września 2021 r., I USKP 77/21, a dodatkowo ten kierunek wykładni aprobuja kolejne wypowiedzi Sądu Najwyższego (zob. wyroki Sądu Najwyższego: 25 października 2022 r., I USKP 137/21, LEX nr 3518035; 7 grudnia 2022 r., I USKP 4/22, LEX nr 3508916).

Zatem nie występuje istotne zagadnienie prawne, skoro wątpliwości wyeksponowane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały już w orzecznictwie wyjaśnione.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy oddalił wniosek odwołującego się o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, ponieważ w odpowiedzi na skargę kasacyjną jego pełnomocnik wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od skarżącej kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych. Z treści wniosku zgłoszonego w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie wynika, aby pełnomocnik domagał się zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego w przypadku nieprzyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Żądanie zasądzenia kosztów w postępowaniu kasacyjnym odnosiło się wyłącznie do wydania przez Sąd Najwyższy wyroku oddalającego skargę – w razie przyjęcia jej do rozpoznania i rozpatrzenia. Wobec tego koszty odpowiedzi na skargę kasacyjną, w której nie wskazano argumentów dotyczących przyczyn kasacyjnych (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), uzasadniających odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie mogą być uznane – w razie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania – za koszty celowej obrony w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., V CSK 353/14, LEX nr 1628961 czy z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015 nr 7-8, poz. 91).

[SOP]

[ms]